

תמיכת הציבור האמריקאי בישראל – משנה פניה

אואן אלתרמן וקמרון בראון¹

קריאות המחאה שבקעו מהקהל באולם בו נערכה הוועידה של המפלגה הדמוקרטית של ארצות הברית בספטמבר 2012 אמורות לעורר תמיהה אצל ישראל ותומכיה. בטיוטה הראשונה של מצע המפלגה הושמטה ההצהרה המסורתית לפיה ירושלים "הייתה ותישאר בירת ישראל". שינוי זה עורר ביקורת בקרב פעילים פרו-ישראליים, והנהגת המפלגה הדמוקרטית התפתלה בניסיון לתקן את המצע באמצעות הצבעה קולית של הנוכחים באולם. להפתעתו הגלויה לעין של יושב ראש המושב, ראש עיריית לוס אנג'לס, אנטוניו ויאראיגוסה, קולות המצביעים שצעקו שלוש פעמים "לא" היו רמים מספיק כדי לפקפק בהימצאותו של הרוב הדרוש של שני שלישי לתיקון המצע.²

ממבט על, ניצחונו של הנשיא המכהן ברק אובמה ממש לא היה מובן מאליו בתחילת ההתמודדות, בהתחשב בשיעורי שביעות הרצון הירודים, הכלכלה המקרטעת והתנגדות של רוב הציבור האמריקאי ל"חקיקת הדגל" שהוביל הנשיא: הרפורמה בתחום ביטוח הבריאות.³

ניתן לשייך שני אירועים אלה לכמה שינויים חברתיים ודמוגרפיים מהותיים, העוברים על ארצות הברית. כאשר ביל קלינטון נבחר לנשיא בשנת 1992, רק 4.3 מיליון אמריקאים ממוצא לטיני⁴ הלכו לקלפי. בשנת 2000, כאשר ג'ורג' וו. בוש זכה בנשיאות, כבר הצביעו כמעט שישה מיליון אמריקאים ממוצא לטיני. ב-2012, 12.5 מיליון אמריקאים ממוצא לטיני הגיעו לקלפי, לפי ההערכות – כמעט פי שלושה ממספרם כשני עשורים לפני לכן.⁵ השינויים בהשתייכות הדתית, או ליתר דיוק המספר ההולך וגדל של נעדרי שיוך דתי, דרמטיים אף יותר: ב-1972, שבעה אחוזים מהאמריקאים השיבו שאין להם שיוך דתי. מספר זה גדל ל-15 אחוזים ב-2007, וכיום הוא עומד על כמעט עשרים אחוזים.⁶ גם פער הדורות בדפוסי ההצבעה

אואן אלתרמן הוא חוקר במכון למחקרי ביטחון לאומי
קמרון בראון הוא תלמיד לתואר שלישי, מלגאי בתכנית ניובאוור לתלמידי מחקר במכון
למחקרי ביטחון לאומי

כיום רחב יותר בהשוואה לעשורים האחרונים. מצביעים צעירים נוטים במובהק לתמוך בדמוקרטים, ואמריקאים מבוגרים יותר מצביעים למפלגה הרפובליקנית.⁷ הבחירות של 2012 בארצות הברית המחישו את עוצמתן של מגמות אלו, וכיצד הן הפכו לגורמים מכריעים בקביעת תוצאות הבחירות. גם האמריקאים עצמם מתחילים לשים לב לכך. ביום שלאחר הבחירות, היו אלה האינטלקטואלים של וושינגטון, דמוקרטים ורפובליקנים כאחד, שהצביעו על הדמוגרפיה המשתנה כבעלת השפעה קריטית לעתיד הפוליטיקה המפלגתית.

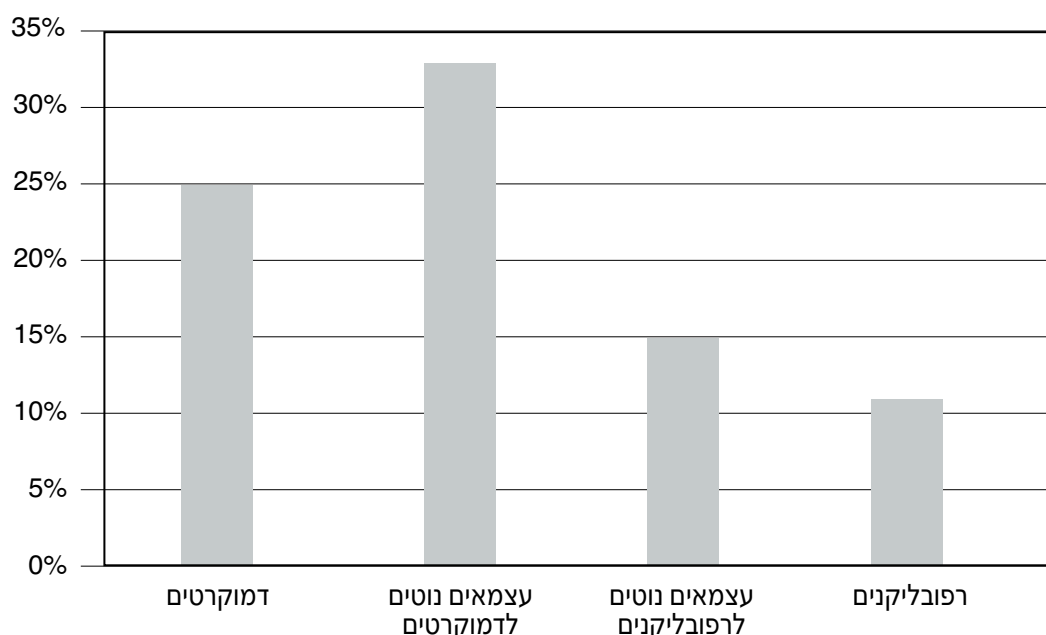
נראה כי המגמות הדמוגרפיות והחברתיות בארצות הברית, שלפי כל הסימנים עתידות להימשך, חותרות תחת התמיכה הדו־מפלגתית היציבה וארוכת השנים בישראל בקרב דעת הקהל האמריקאית – עמוד תווך חיוני ביחסי ישראל-ארצות הברית.

מאמר זה בוחן כיצד המגמות הדמוגרפיות והחברתיות בארצות הברית צפויות להשפיע על תמיכת הציבור האמריקאי בישראל. ניתן לזהות כמה מגמות כאלו: פערים מפלגתיים ופערים בין־דוריים בתמיכה בישראל, ירידה בדתיות, עלייה במספר הלטינו־אמריקאים, והשינוי שעוברת הקהילה היהודית בארצות הברית. כל אחת ממגמות אלו כבר משפיעה על דעת הקהל האמריקאית כלפי ישראל. שלוש המגמות הראשונות (פערים מפלגתיים, פערים בין־דוריים וירידה בדתיות) מסתמנות ככאלו שצפויות לכרסם בתמיכה בישראל בשנים הקרובות, בעוד שהעלייה במספר הלטינו־אמריקאים עשויה לפעול דווקא לחיזוק התמיכה בה. לבסוף, ניתן לומר שטבעה המשתנה של יהדות ארצות הברית יציב אתגר נוסף, שעל ישראל והמחנה התומך בה לתת עליו את הדעת. המאמר מסתיים בהמלצות כיצד על ישראל ותומכיה לצפות נכונה את ההתפתחויות ולשמור על תמיכה ציבורית חזקה בישראל גם בעשורים הבאים.

הפער המפלגתי בתמיכה בישראל

בעבר לא היה בארצות הברית קשר משמעותי בין הזדהות מפלגתית ובין הגישה כלפי ישראל.⁸ המצב כיום שונה. בסקר שנערך במהלך מבצע "עמוד ענן" בנובמבר 2012, שמונים אחוזים מהרפובליקנים הביעו תמיכה בישראל, לעומת 51 אחוזים בלבד מהדמוקרטים. כאשר המדגם חולק לשמרנים מול ליברלים, הפער אף גדל: כ־77 אחוזים מהשמרנים תמכו בישראל ורק שישה אחוזים התנגדו. לעומתם, בקרב אלה שהגדירו עצמם כליברלים, 37 אחוזים הביעו תמיכה בה ו־27 אחוזים התנגדו.⁹ הניתוח שלנו של נתוני סקר Pew,¹⁰ גילה כי אלה שהזדהו עם המפלגה הדמוקרטית היו בעלי סבירות נמוכה ב־13.8 אחוזים להסכים עם רמת התמיכה הנוכחית של הממשל האמריקאי בישראל מאשר הרפובליקנים, ובעלי סבירות של 12.3 אחוזים יותר מהם לטעון שארצות הברית תומכת בישראל "יותר מדי".¹¹ גם

לאחר נטרול פרמטרים של גיל, הכנסה, השכלה, גזע, דת וצריכת שירותי דת (בנפרד או כקבוצה) של המשיבים, נותר פער מפלגתי זה ללא שינוי.¹² לדוגמה, דמוקרטים צעירים נטו לתמיכה נמוכה יותר מאשר רפובליקנים צעירים, ודמוקרטים ללא השתייכות דתית נטו לתמיכה נמוכה יותר בהשוואה למקביליהם הרפובליקנים.¹³ במילים אחרות, ההצבעה מעוררת המחלוקת בוועידה הדמוקרטית, תהא אשר תהא הסיבה לה, נתנה ביטוי לתחושות קיימות בקרב פלח של נאמני המפלגה. מעניין במיוחד להיווכח שאלה שהגדירו עצמם "עצמאים", ואשר נטו (ולפיכך בדרך כלל גם הצביעו) לדמוקרטים, תמכו בישראל אפילו פחות מאשר אלה שהגדירו עצמם כדמוקרטים. הסבירות שעצמאים הנוטים לדמוקרטים יתמכו בישראל הינה נמוכה בכמעט 23 אחוזים מאשר של הרפובליקנים (וב־15 אחוזים נמוך מאשר של האמריקאי הממוצע).¹⁴ בדומה לנאמר לעיל, גם כאשר הגיל, ההכנסה, ההשכלה, הגזע והדת של המשיבים נלקחים בחשבון, הסבירות של עצמאים הנוטים לדמוקרטים לתמוך בישראל עדיין נמוכה בעשרים אחוזים מאשר של הרפובליקנים (וב־11.5 אחוזים – משל האמריקאי הממוצע). תוצאות כמעט זהות עלו מניתוח הנתונים של אלה שסברו כי ארצות הברית תומכת בישראל "יותר מדי" (תרשים 1).¹⁵

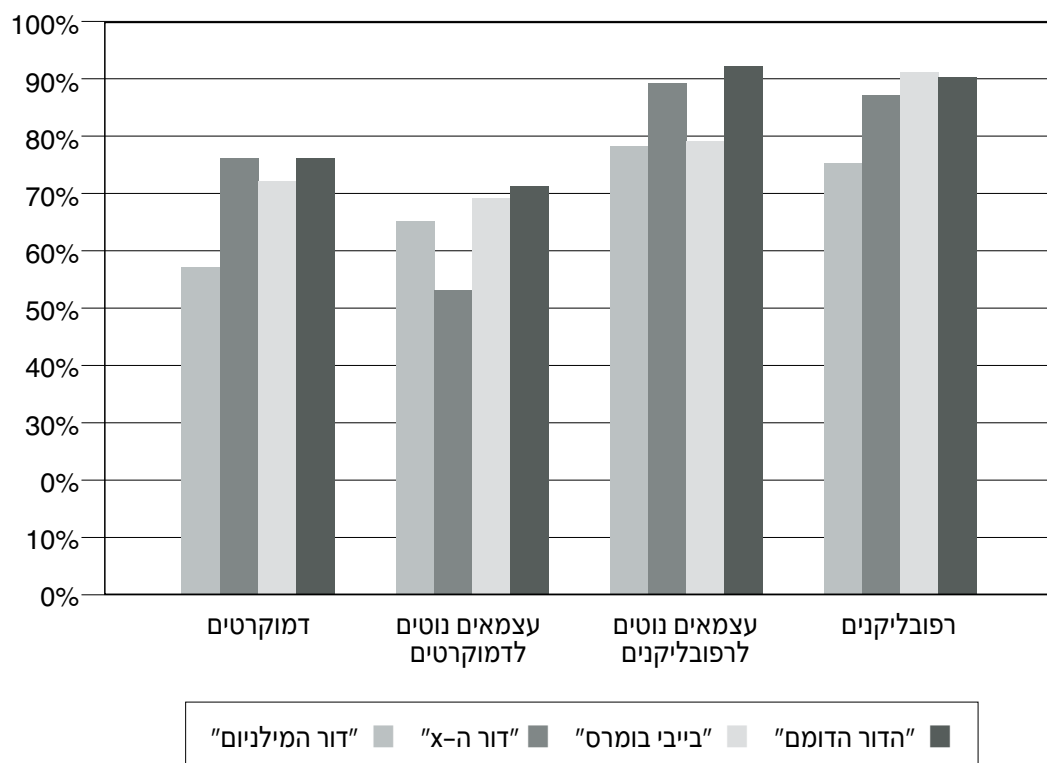
תרשים 1. מסכימים שארצות הברית תומכת בישראל "יותר מדי"

פער מפלגתי זה בתמיכה בישראל לא עבר ללא התייחסות. היו שקשרו אותו למגוון תיאוריות, החל מזהירות גוברת של הליברלים כלפי השימוש בכוח (וקישור ישראל לשימוש בכוח),¹⁶ ועד למגמה מהותית יותר של קיטוב מתרחב בפוליטיקה

האמריקאית.¹⁷ יהיה הגורם אשר יהיה, התוצאה ברורה: הפער המפלגתי שריר וקיים, ואף מתרחב.

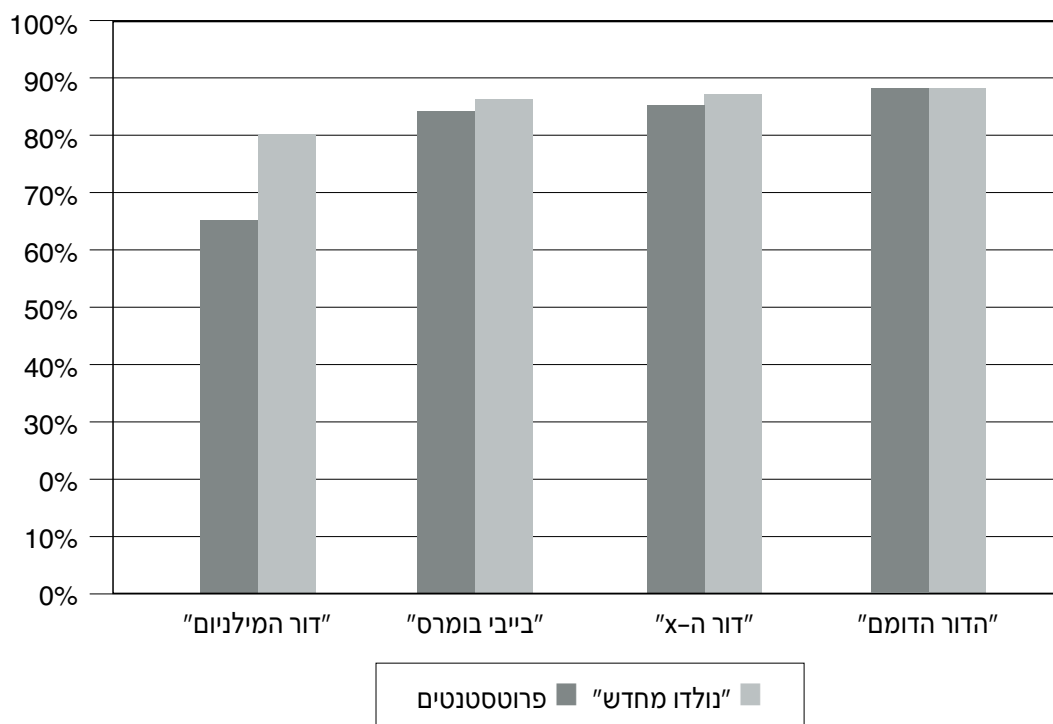
הפער הבין־דורי

מגמה שנייה ובולטת מאד היא הפער הבין־דורי: אלה המכונים "דור המילניום" (גילאי 18 עד 30) צפויים להיות יותר ביקורתיים באופן משמעותי כלפי ישראל בהשוואה לדורות קודמים, בעיקר בהשוואה לדור ה"בייבי בומרס" (ילידי השנים 1946–1964) ו"הדור הדומם" (ילידי 1925–1945), אך גם לרוב בהשוואה לדור ה-X (בין הבייבי בומרס ל"דור המילניום"). כפי שנראה בתרשים 2, הפער קיים ללא קשר לזיקה הפוליטית. כמו בניתוח שלעיל, גם כאן שקלול של מגוון גורמים אחרים לא שינה את הפער. לדוגמה, דמוקרטים בני "דור המילניום" תומכים בישראל פחות מאשר דמוקרטים בני דור ה"בייבי בומרס", וכך גם עמיתיהם הרפובליקנים (ראו תרשים 2).

תרשים 2. הזדהות מפלגתית: מסכימים עם תמיכת ארצות הברית בישראל או חושבים שארצות הברית אינה תומכת מספיק

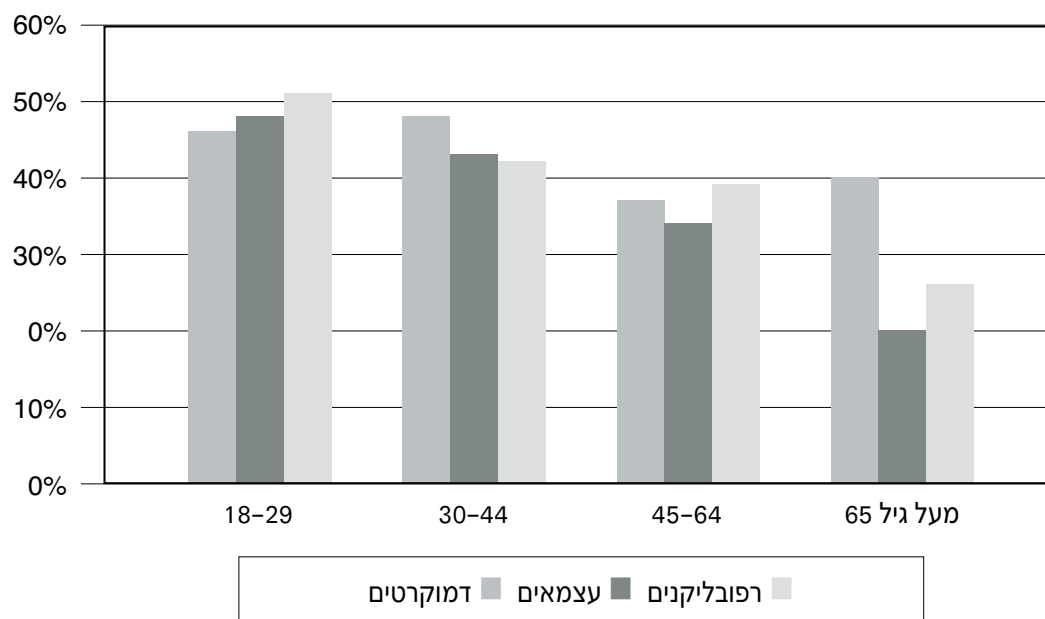
כאשר בוחנים השתייכות דתית, מוצאים ששינוי בין־דורי זה היה חזק במיוחד בקרב אלה שהגדירו עצמם כפרוטסטנטים. עם זאת, התמיכה בקרב אלה שהגדירו עצמם כנוצרים ש"נולדו מחדש" הושפעה פחות מהשינוי הבין־דורי (תרשים 3).

תרשים 3. השתייכות דתית: פרוטסטנטים ונוצרים ש"נולדו מחדש" המסכימים עם תמיכת ארצות הברית בישראל או חושבים שארצות הברית אינה תומכת מספיק

שני הסברים שונים יכולים להיות לנתונים אלה: או שאכן חל שינוי בדעת הקהל, או שדורות צעירים יותר נוטים מטבעם לתמוך פחות בישראל, אך תמיכתם גוברת ככל שהם מתבגרים. כדי לתת מענה לשאלה זו, השוונו את הממצאים לשני סקרים ארציים שערכו במשותף רשת CBS ו"ניו יורק טיימס" באוקטובר 1977 ובאפריל 1978 (תרשים 4).¹⁸ מעניין לגלות שהפער הבין-דורי בתמיכה אז היה הפוך מהפער הבין-דורי בתמיכה כיום: גימלאים (בני 65 ומעלה) היו אלה שתמכו אז פחות בישראל, בעוד שבני 18–29 הביעו את התמיכה הרבה ביותר. גם דפוס זה היה ניכר ומובהק סטטיסטית, ללא תלות בגורמים אחרים (כגון גזע, דת, שיוך דתי, אידיאולוגיה או השכלה).¹⁹

ממצאים אלה מצביעים על כך שההסבר הראשון הוא הנכון: הדורות השונים נוטים לפתח השקפות על ישראל המנחות את עמדותיהם לאורך חייהם. לפיכך, העמדות של "דור המילניום", שבאופן יחסי הן פחות פרו-ישראליות, אינן צפויות להתפוגג עם הזמן, בדיוק כפי שעמדות הדור המבוגר יותר נותרו איתנות בתמיכתן בישראל לאורך 35 השנים האחרונות.

תרשים 4. הזדהות מפלגתית: מסכימים עם התמיכה בישראל
(אפריל 1978)²⁰

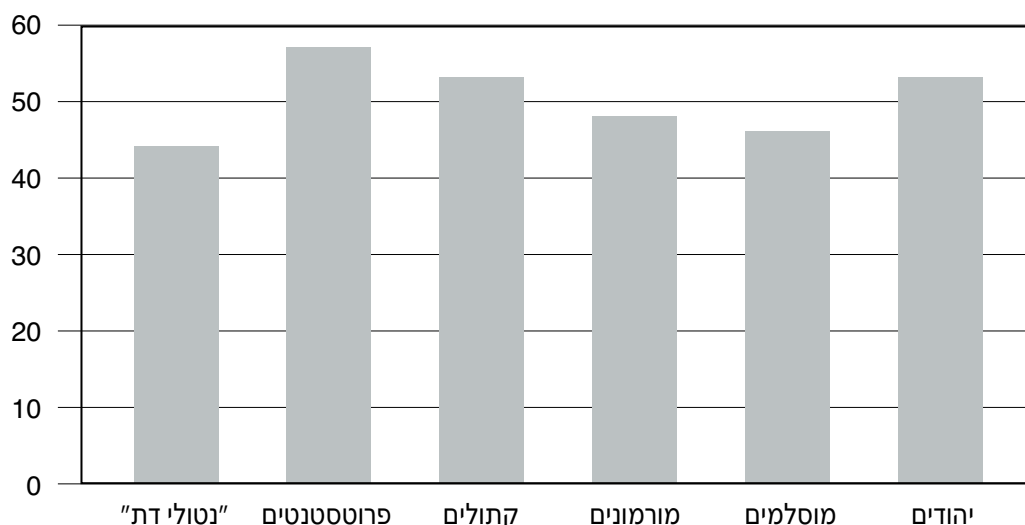
הירידה בדתיות

ארצות הברית נחשבת כארץ דתית, לפחות בהשוואה לאירופה "הכופרת" לכאורה. עם זאת, המציאות האמריקאית מורכבת יותר. הדתיות בארצות הברית יורדת בשיעורים משמעותיים, המשפיעים על התמיכה האמריקאית בישראל.

אוכלוסיית הפרוטסטנטים הלבנים, זו שבמשך מאות שנים הייתה עמוד השדרה הדמוגרפי והחברתי של ארצות הברית, ירדה מ־39 אחוזים ב־2007 ל־34 אחוזים ב־2012. בתקופה זו, אחוז המכנים עצמם "נטולי דת" – אותם אנשים שאינם בעלי שיוך דתי כלשהו – עלה בחדות מ־15.3 אחוזים ל־19.6 אחוזים (קטגוריה זו כוללת אתאיסטים ואגנוסטיים, אם כי רובם הם מי שפשוט מצהירים על עצמם כנטולי שיוך דתי).²¹ מגמת שינוי זו נובעת פחות מאמריקאים שנטשו את הדת ויותר מהחלפה בין־דורית, שבה דור צעיר שאינו רואה עצמו משויך לדת כלשהי תופס את מקומם של האמריקאים המבוגרים ובעלי האמונה הדתית. ואכן, כשמתבוננים בנתוני הסקרים, "נטולי הדת" הם באופן ניכר הצעירים ביותר מכל קבוצות הדת.

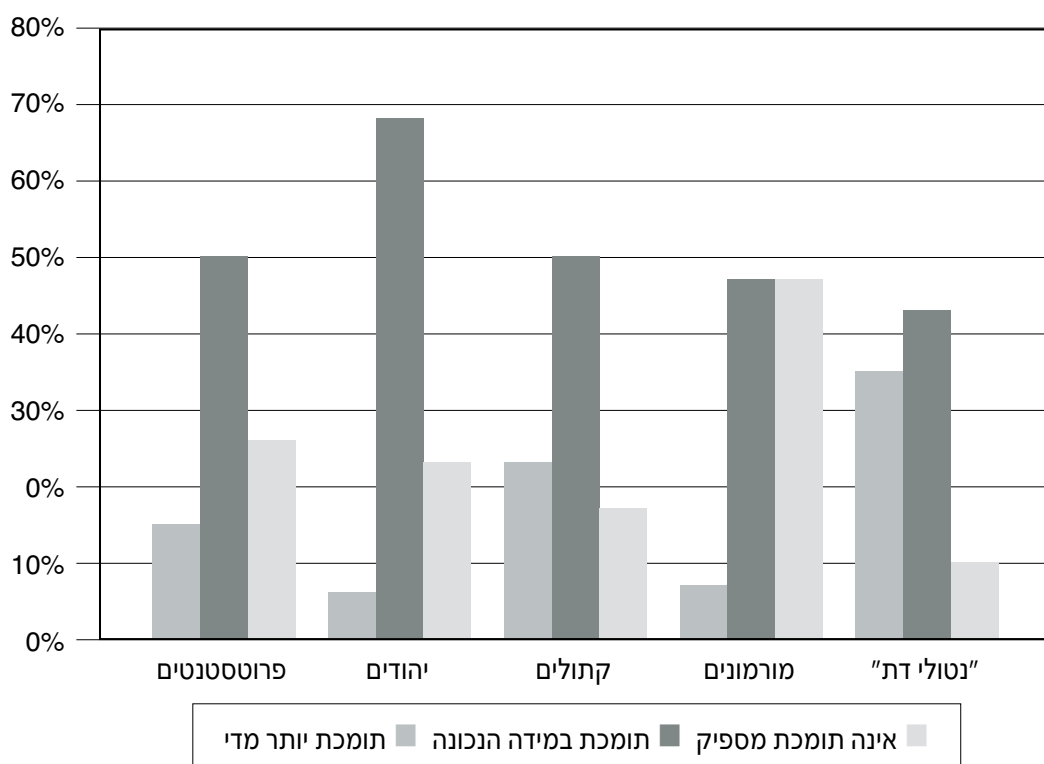
אפשר, אפוא, לצפות שמגמה זו תגבר בדורות הבאים (תרשים 5).²²

שינוי דמוגרפי דרמטי זה הוא סיבה לדאגה לישראל, או לפחות סיבה פוטנציאלית לשינוי באסטרטגיה שנקטה בעשורים האחרונים, כשנתנה עדיפות לאוונגליסטים. פרוטסטנטים אמריקאים צפויים להיות פרו־ישראלים יותר מאשר האמריקאי הממוצע, בעוד שהנוצרים ש"נולדו מחדש" צפויים להיות תומכים במיוחד.²³ מצד שני, בניתוח סטטיסטי של נתוני הסקרים, כפי שהוא מובא בתרשים

תרשים 5. גיל משיבים ממוצע, לפי דת

6, מצאנו שהסבירות ש"נטולי דת" יתמכו בישראל קטנה ב־23 אחוזים בהשוואה לפרוטסטנטים, והסבירות שיגידו שארצות הברית "תומכת יותר מדי" בישראל גדולה ב־19.5 אחוזים מזה של הפרוטסטנטים.²⁴ מבין "נטולי דת", האתאיסטים מביעים את התמיכה החלשה ביותר בישראל (ההסתברות הינה שכ־42 אחוזים מהם ישיבו "לא תומך"), אחריהם האגנוסטיים (סבירות של 25 אחוזים שישבו

תרשים 6. ארצות הברית כלפי ישראל: "תומכת יותר מדי", "אינה תומכת מספיק" או "תומכת במידה הנכונה"

כך), ואחריהם אלה שמזהים עצמם כנעדרי כל שיוך דתי (סבירות של 15 אחוזים ששיבו כך).²⁵

התהליך הדמוגרפי של התרחקות מפרוטסטנטיות והתקרבות אל מעמד של "נטולי דת", עשוי להוביל במשך הזמן להיחלשות התמיכה בישראל. כיוון ש"נטולי דת" הם הקבוצה הדתית הגדלה במהירות הרבה ביותר בארצות הברית, ונוכח העובדה כי הם מהווים כרבע מהדמוקרטים (27 אחוזים), על ישראל ותומכיה ללמוד כיצד לבנות גשר אליהם.

עליית הלטינו־אמריקאים

מתוך שלל המגמות הדמוגרפיות הצומחות בארצות הברית, אף אחת לא זכתה לתשומת לב רבה יותר מאשר זו של העלייה בהיקף האוכלוסייה הלטינית. לפי ההערכות, כ־52 מיליון תושבים ממוצא לטיני חיים בארצות הברית (כמעט 17 אחוזים מכלל האוכלוסייה); מתוכם 51 אחוזים נולדו מחוצה לה. רוב האוכלוסייה הלטינו־אמריקאית הינו מהגרים ממקסיקו אשר היגרו (לרוב באופן לא חוקי) לארצות הברית בעשורים האחרונים.²⁶

שלא כמו מדינות רבות אחרות, ארצות הברית מעניקה אזרחות אוטומטית ל"כל מי שנולד או התאזרח בארצות הברית, ונתון לשיפוטה",²⁷ גם אם הוריו הגיעו באופן בלתי חוקי. מספרם של הילדים ממוצא לטיני, שנולדו בארצות הברית, שהם אזרחיה ומגיעים לגיל ההצבעה, הולך וגדל. ההערכה היא שכל שנה עוברים 800,000 לטינו־אמריקאים את גיל 18, ופלח אוכלוסייה זה צפוי להוות 40 אחוזים מהגידול במספר הזכאים להצביע מקרב גילאי 17.²⁸ בעוד ששיעור ההשתתפות של הלטינו־אמריקאים נותר נמוך משמעותית בהשוואה ללבנים או לשחורים (50 אחוזים לעומת 66 ו־65 אחוזים בהתאמה), עצם מספרם הכולל באוכלוסייה עתיד להשפיע יותר מאי פעם על הבחירות בארצות הברית.²⁹

העלייה במספרם (וכתוצאה מכך בכוחם) של הלטינו־אמריקאים לא נעלמה מעיני מוסדות היהדות האמריקאית, המגלה תמיד ערנות למגמות העלולות לשנות גישות כלפי היהודים בכלל וישראל בפרט.³⁰ ארגונים יהודיים ארציים, כגון "הוועד היהודי אמריקני" (באמצעות "המכון הלטיני והלטינו־אמריקאי" שלו ופרויקט Interchange), "הליגה נגד השמצה" (באמצעות היוזמות Hispanic/Latino and Latin American Affairs) ו"המכון היהודי לענייני ביטחון לאומי" (באמצעות התוכנית לשיתוף פעולה לטיני־יהודי), הגיבו ביוזמות משלהם.³¹ קהילות יהודיות מקומיות בלוס אנג'לס, סן דייגו, טקסס ודרום פלורידה החלו גם הן ביוזמות ליצירת קשרים עם הקהילות הלטיניות. העניין ביוזמות אלו צפוי לגבור במקביל לגידול באוכלוסייה הלטינית.

במבט ראשון, הלטינו־אמריקאים מחזיקים בדעות כמעט זהות לאמריקאי הממוצע מבחינת תמיכתם בישראל, אולם הלטינו־אמריקאי הממוצע צעיר יותר ונוטה לדמוקרטים יותר מאשר האמריקאי הממוצע. במילים אחרות, בהתחשב בשאר המאפיינים הדמוגרפיים של הלטינו־אמריקאים, יש לצפות שהם יהיו פחות תומכי ישראל מהממוצע. כמו כן, אם לוקחים בחשבון את שלושת הגורמים שנדונו לעיל, הסבירות שהלטינו־אמריקאי הממוצע יתמוך בישראל הינה גדולה יותר ב־7.4 אחוזים מאשר האמריקאי הממוצע,³² ומספר זה עולה לכמעט תשעה אחוזים כאשר מנטרלים פרמטרים נוספים כגון הכנסה, חינוך והליכה לכנסייה.³³ הנוכחות והכוח האלקטורלי הגוברים של הלטינו־אמריקאים צפויים, לפיכך, לבטא מגמה חיובית עבור ישראל, בייחוד לנוכח ההזדהות הגדולה שלהם כיום עם הדמוקרטים והנטייה הברורה שלהם כלפיהם.³⁴ בהתאם לכך, קבוצה זו עשויה להיות מרכיב חדש בקואליציה הפרו־ישראלית העתידית בקרב נאמני המפלגה הדמוקרטית של ארצות הברית. על ישראל ותומכיה להמשיך ולפעול לגיבוש התמיכה של קהילה זו, ככל שהיא תגלה עניין גובר בנושאי חוץ ותקבל דריסת רגל רבה יותר בהם.

הפנים המשתנות של יהדות ארצות הברית

היהודי האמריקאי הטיפוסי היה בדרך כלל אשכנזי ממעמד בינוני־גבוה, תושב הפרברים השייך לבית הכנסת המקומי של הזרם הרפורמי או הקונסרבטיבי ושולח את ילדיו ללמוד שם מעט יהדות ועברית אחרי בית הספר. כמובן, הוא גם מעביר בנאמנות את תמיכתו (ואת כספו) ל"קמפיין החירום" האחרון למען ישראל.

אלה הם היהודים שממלאים את האולם כאשר האליטה הישראלית מגיעה לשאת דברים בפני הקהילה המקומית ואשר ילדיהם הם מושא לסאטירה ב"ארץ נהדרת".³⁵

אך מספרם של היהודים האמריקאים הללו נמצא בירידה ניכרת ומתמשכת. ההוכחה העדכנית ביותר לכך נמצאת בדוח מיוני 2012 של הדמוגרף סטיבן מ' כהן ועמיתיו על יהודי ניו יורק – דו"ח המהווה נקודת ציון בסוגיה זו.³⁶ למרות שהנתונים הכלל־ארציים שונים מן הסתם מהנתונים של ניו יורק, מחקרים קודמים³⁷ מצביעים גם על כך שהמגמות הרחבות דומות למדי: מצד אחד, המשך התבוללות ושיעורי ילודה נמוכים בקרב

הנוכחות והכוח האלקטורלי הגוברים של הלטינו־אמריקאים צפויים להיות מרכיב חדש בקואליציה הפרו־ישראלית העתידית בקרב נאמני המפלגה הדמוקרטית של ארצות הברית

הלא אורתודוקסים (ככל הנראה, במקביל לירידה כוללת בדתיות האמריקאית), ומצד שני שיעורי ילודה גבוהים בקרב יהודים אורתודוקסים (בייחוד החרדים). המדובר בתופעות שמתחילות להשפיע מבחינה דמוגרפית. בשקלול כולל, מגמות

אלו עיקרו מתוכן את מה שהייתה מאז ומתמיד ליבת היהדות האמריקאית: תושב פרברים מזוהה עם הדת, שאינו אורתודוקסי. אחוז משקי הבית היהודיים המשויכים לרפורמים ולקונסרבטיבים באזור ניו יורק ירד מ־70 ב־1991 ל־42 ב־2011. במקביל, הזרם האורתודוקסי באותו אזור עלה מ־13 ל־20 אחוזים, ואלה המגדירים את שיוכם הדתי כ־"אחר" (המקביל ל"נטולי דת" במחקרים על דתיות אמריקאית) עלה מ־15 ל־37 אחוזים.³⁸

הפנים המשתנות של היהדות האמריקאית הן קריטיות ליחסי ישראל-ארצות הברית בהקשר הרחב, מכיוון שפלח היהודים האמריקאים ההולך ונעלם הוא בדיוק זה ששימש כחוד החנית במאמצים להשגת תמיכה בישראל אצל הציבור האמריקאי ונציגיו הפוליטיים. לדוגמה, ארגון איפא"ק עשה רבות לגיוון המחנה הפרו־ישראלי מבחינה אתנית ודתית, אך למרות זאת, כמעט כל מועצת המנהלים, הצוות והתורמים הראשיים שלו נותרו יהודים. אין לראות בכך כישלון; להיפך, ישראל והתנועה הציונית טיפחו מאז ומתמיד קשר מיוחד עם התפוצות, ולפיכך אך טבעי וראוי הוא שיהודים הם אלה שיובילו את המאמצים הפוליטיים הפרו־ישראליים, גם אם אחרים מצטרפים אליהם.

במקביל, השינויים הדמוגרפיים בתוך יהדות ארצות הברית צפויים להשפיע על ארגונים פרו־ישראליים, ובעקבות זאת על עצם בסיס התמיכה בישראל בדעת הקהל האמריקאית. לדוגמה, יהודים אורתודוקסים, שרבים מהם מביעים קשר חזק לישראל, עתידים לקחת על עצמם תפקידי הנהגה רבים יותר – תהליך שכבר החל בקרב אורתודוקסים מודרניים.³⁹ חרדים ליטאים הם מאגר

פוטנציאלי נוסף של מנהיגים, במיוחד לאור רמת הקשר החזקה שלהם עם ישראל, שיעורי הילודה הגבוהים ורמה גבוהה למדי של הכנסה והשכלה.⁴⁰

למרות שהעלייה במעורבות האורתודוקסית מסתמנת כחיונית לשמירה על דעת הקהל הפרו־ישראלית לאורך זמן, היא מעלה כמה שאלות מפתח. הראשונה והחשובה שבהן היא כיצד כוחות פרו־ישראליים עתידים לטפל בשוני הגובר בין ההנהגה המרכזית של יהדות ארצות הברית (שעתידה להקפיד על שמירת מצוות יותר מקודמתה) ובין המגמה בכלל אוכלוסייתה של ארצות הברית, המתרחקת מהשתייכות דתית? יהודים

הירידה במספר היהודים המזדהים עם הדת אך אינם אורתודוקסים צפויה לצמצם את הכוח הדמוגרפי של יהודים אמריקאים שהיו ליברלים באופן מסורתי ותגביל את סיכוייהן של קבוצות כמו ארגון "ג'יי סטריט" השמאלני

אורתודוקסים הצביעו ב־2012 בצורה גורפת למיט רומני⁴¹ ותרמו תנופה לנתח הרפובליקני הגובר בתוך "הקול היהודי" שהצביע בבחירות לנשיאות ארצות הברית ב־2012, שעלה בעקבות זאת מ־22 ל־30 אחוזים.⁴² במצב זה, השאלה היא כיצד

תתמודד הנהגה הנוטה לרפובליקנים עם האתגר לשמר את התמיכה בישראל בקרב הדמוקרטים?

בטווח הארוך, הירידה במספר היהודים המזדהים עם הדת אך אינם אורתודוקסים צפויה לצמצם את הכוח הדמוגרפי של יהודים אמריקאים שהיו ליברלים באופן מסורתי ותגביל את סיכוייהן של קבוצות כמו ארגון "ג'יי סטריט" השמאלני. ניתן היה לצפות שיהודים אמריקאים ליברלים ישמשו כגשר בין הקבוצות הדמוגרפיות של אמריקה המשתנה, אלא שגשר זה צפוי להיות רעוע יותר מאי פעם.

מסקנות והמלצות

נתוני כלל הסקרים על היחס הפרו-ישראלי בארצות הברית, המצביעים על כמעט תמיכת שיא של 63 אחוזים, עלולים לייצר בישראל תחושה כוזבת של ביטחון.⁴³ כאשר בוחנים מה עומד מאחורי המספרים, המגמות הדמוגרפיות והחברתיות מציירות תמונה קשה יותר: ארצות הברית הולכת ומתרחקת מהדת; תמיכת הדור הצעיר של מצביעיה בישראל נמוכה משמעותית מתמיכתו של הדור הבוגר; וקהילה יהודית דתית יותר באופיה למרות המגמה ההפוכה אצל כלל האוכלוסייה האמריקאית.

חשוב לציין ששלוש המגמות המרכזיות הפועלות נגד ישראל (פער מפלגתי, פער בין-דורי ודתיות) אינן מתייחסות בהכרח לאותה קבוצה. בפועל, לכל מגמה יש השפעה משלה (בשיעור של 13 עד 17 אחוזים לערך) נפרדת כמעט לחלוטין

מהמגמות האחרות. כלומר, השפעתן הכוללת של מגמות אלו על עמדת הציבור כלפי ישראל היא מצטברת. כך, לדוגמה, לרפובליקני פרוטסטנטי לבן ומבוגר יחסית (בן "הדור הדומם") יש סבירות גבוהה (79 אחוזים) לתמוך בעמדת ארצות הברית כלפי ישראל. לעומתו, לדמוקרט לבן, "נטול דת", בן "דור המילניום", הסבירות שיתמוך בעמדת ארצות הברית כלפי ישראל הינה רק 33 אחוזים – פער של 46 אחוז.

ישראל ותומכיה לא יוכלו להחזיר את הדור הצעיר לספסלי הכנסיות או להכתיב ליהודים אמריקאים שאינם אורתודוקסים ללדת יותר. במילים אחרות, הם לא

יוכלו לשחזר כבמטה קסם את ארצות הברית של שנות התשעים. ישראל חייבת להתמודד עם הדמוגרפיה האמריקאית כפי שהיא. כיצד, אם כן, ניתן לעמוד מול האתגר שמציבה הדמוגרפיה האמריקאית?

על ישראל ותומכיה
לשמר בעיקר את
התמיכה העממית בקרב
הדמוקרטים. השינויים
בדעת הקהל אצל נאמני
המפלגה הדמוקרטית
עדיין לא תורגמו לירידה
בתמיכה בקונגרס,
שנותרה איתנה כתמיד

על ישראל ותומכיה לשמר בעיקר את התמיכה העממית בקרב הדמוקרטים. השינויים בדעת הקהל אצל נאמני המפלגה הדמוקרטית עדיין לא תורגמו לירידה בתמיכה בקונגרס, שנותרה איתנה כתמיד. אחת מהשאלות המרכזיות שאין לה עדיין תשובה ביחסי ישראל-ארצות הברית, היא מתי, ובאיזה היקף, תשפיע התמיכה היורדת בישראל בקרב המצביעים הדמוקרטים על הרטוריקה וההצבעה של המחוקקים הדמוקרטים. התשובה לשאלה זו תיקבע במידה רבה לפי הצלחתם של ישראל ותומכיה לארגן מחדש ולהתניע קואליציה פרו-ישראלית בתוך מוקדי התמיכה הדמוקרטיים.

חלק ממאמץ זה פירושו, כמובן, חיזוק הקשר של ישראל ותומכיה עם אותם פלחים באוכלוסייה האמריקאית שכוחם נמצא בעלייה. המשך ההתמקדות בקמפוסים של אוניברסיטאות נראה כפעולה נכונה, בהיותה כלי מפתח לסגירת פער הדורות. המאמצים ליצור קשר עם אוכלוסיית הלטינו-אמריקאים כבר החלו, במיוחד מצד ארגונים יהודיים בארצות הברית. ממשלת ישראל חייבת להתבסס על מאמצים אלה ולהשתתף באופן מלא ביצירת הקשרים, לא רק באמצעות הדיפלומטים שלה, המוצבים בארצות הברית, אלא גם באמצעות פוליטיקאים ומקבלי החלטות בישראל עצמה. משרד החוץ הישראלי מודע לכך, וכבר הגביר באופן דרמטי את מאמציו, בין היתר באמצעות 13 גורמים מקומיים דוברי ספרדית, שקיבלו על עצמם את המשימה לבנות קשרים בין ישראל ובין הקהילות הלטיניות. בביקורו האחרון של סגן שר החוץ לשעבר דני אילון, הדובר ספרדית, בדרום פלורידה, הוא נפגש עם מנהיגי הקהילה הלטינית ואף העניק ראיון לערוצי התקשורת דוברי הספרדית.⁴⁴

אתגר גדול הרבה יותר עתיד להיות יצירת תחושת מעורבות בקרב "נטולי הדת". התגברות הניתוק משיוך דתי עשויה להיות חלק מהתגברות הניתוק ממוסדות חברתיים באופן כללי – מגמה שהתפרסמה בספרו של החוקר רוברט פוטנאם, *Bowling Alone*. לפיכך, לא רק שלא ניתן יהיה ליצור קשר עם "נטולי דת" דרך כנסיות, אלא שהם יהיו פחות נגישים גם דרך כל המוסדות הקהילתיים האחרים. לאור זאת, על גורמים פרו-ישראליים להקצות משאבים נוספים כדי לשפר את הבנתם מהם מקורות המידע של קהילה זו, ובעיקר מהם המקורות שמהם חברים שואבים מידע פוליטי.⁴⁵ לדוגמה, ייתכן שיתברר כי הדרך הטובה ביותר ליצור קשרים עם פלח אוכלוסייה זה מחייב הענקת חלק מהמאמצים שמשקיעות קבוצות פרו-ישראליות בתקשורת ההמונים ל"תקשורת נישה", שכן כך ניתן יהיה להגיע לקהל יעד, גם אם קטן יותר, בצורה מדויקת ומשפיעה יותר. אם אכן זו הדרך, אזי במקום לעודד סנגורים מובילים תומכי ישראל לפרסם את מאמרי הדעה שלהם בעיתונות הארצית, כדאי לעודד אותם לכתוב ולהופיע יותר באמצעי תקשורת אחרים, בין אם תקשורת חברתית, אינטרנטית או ערוצי נישה בטלוויזיה, המגיעים

לאותם "נטולי דת" בצורה מפולחת יותר. בכל מקרה, השלב הראשון באסטרטגיה זו חייב להיות מחקר פנימי שיבדוק מהיכן קבוצה דמוגרפית מפוזרת זו שואבת את המידע שלה וכיצד היא מגבשת את דעותיה. מאמצי הקשר עם האוכלוסייה הלטינית פותחו בצורה טובה יחסית, אך האסטרטגיות ליצירת קשר עם "נטולי הדת" חשובות אולי אף יותר, למרות שהוא ללא ספק אתגר גדול יותר.

לבסוף, על גורמים פרו־ישראליים להשלים עם המגמות הדמוגרפיות המשתנות של היהדות אמריקאית. התכווצות קבוצת הליבה של יהודים הקשורים לדת שאינם אורתודוקסים, מאיימת לכרסם בעמוד השדרה של הקהילה הפרו־ישראלית. כיצד יש לפצות על היעלמותה של קבוצת מנהיגות זו – האם דרך המספרים העולים של האורתודוקסים המודרניים והחרדים הליטאים, דרך תומכים אמריקאים נלהבים שאינם יהודים או דרך מעורבות רבה יותר של ישראלים חילונים (בכל מקום שבו הם מתגוררים) – זאת תהיה השאלה המרכזית של העשורים הקרובים. בהקשר זה, על ממשלת ישראל לנסות ולכלול יותר נציגים של החרדים הליטאים ושל החסידות בפורומים ובפגישות הרבות שהיא מקיימת עם המנהיגות היהודית האמריקאית. במקביל, מכיוון שליברלים ו"נטולי דת" אינם צפויים להשתכנע מטיעונים שיוצאים מפי קבוצות אלו, זכייה בתמיכתם תחייב עבודה עם ארגונים הנוטים לשמאל ובאמצעותם. נקודה זו מהווה אתגר עבור הממסד האמריקאי הפרו־ישראלי, המוקיר סולידריות. איפא"ק, כדוגמה, החל לפעול בשנות החמישים של המאה העשרים, בזמנים של ריכוזיות בחברה ובפוליטיקה האמריקאית, שהתבטאה בין היתר בשלוש רשתות טלוויזיה, בשלוש חברות לייצור כלי רכב, בשלושה זרמי יהדות מרכזיים, בשתי קבוצות גזע מובחנות, ובשתי מפלגות פוליטיות חזקות ששיתפו פעולה ביניהן. לעומת זאת כיום, ארצות הברית הרבה יותר מפוצלת – תופעה שהיא גם הסיבה וגם התוצאה של המגמות שתוארו במאמר זה.

כיצד, אם כן, יכול ארגון של תומכי ישראל, שמקורו בעידן התעשייתי, לעמוד באתגר של ארצות הברית הבת־תעשייתית? יהודים אמריקאים רבים טוענים אמנם מזה שנים רבות שארגון יחיד לא יכול עוד לדבר בשם של כל תומכי ישראל, אולם הנקודה שאנו מעלים היא שונה: בעידן של קיטוב גובר ופיצול חברתי, ספק אם קיים ארגון יחיד שיוכל להשפיע בצורה אפקטיבית על דעותם של כלל פלחי האוכלוסייה בציבור האמריקאי. ואכן, בעשור האחרון ניתן היה לראות שגשוג של קבוצות

בעידן של קיטוב גובר
ופיצול חברתי, ספק
אם קיים ארגון יחיד
שיוכל להשפיע בצורה
אפקטיבית על דעותם של
כלל פלחי האוכלוסייה
בציבור האמריקאי

פרו־ישראליות, בין בצד השמאלי של המפה (כמו "ג'יי סטריט") ובין בצד הימני שלה (כמו "ועד החירום למען ישראל"), ולחילופין יוזמות עשייה או תרומה של אדם אחד, דוגמת שלדון אדלסון. ייתכן שיש לראות תופעה זו כהתפתחות מבורכת.

כמובן שריכוזיות מאפשרת לכוחות פרו־ישראליים לנצל "יתרונות לגודל" ולנצל את העוצמה, הנובעת ממספרים גדולים. פתרון אחד לתהליכים מנוגדים אלה הוא להפריד בין לובי המכוון כלפי וושינגטון, דוגמת איפא"ק, שלגביו, בנייתו, עלות־תועלת, עשוי להיות יתרון לריכוזיות, ובין קבוצות תמיכה מוכוונות־ציבור, שעבורן תכונות כמו פילוח וזריזות יתגלו כבעלות תועלת. אפשרות אחת לטיפול בקבוצות תמיכה אלו היא בכיוון מודל של קואליציה, שבו גופים שונים מדברים בשם מרכיבים שונים של פעילות פרו־ישראלית ופונים לקהל שונה בציבור האמריקאי. סוג אחד של מודל קואליציה כזה כבר צמח במסגרות אוניברסיטאיות דרך "קואליציית ישראל בקמפוס". גוף מרכזי בקנה מידה גדול יותר ייחנה מסמכות מתאמת ומשליטה מסוימת על המימון של הקבוצות המרכיבות אותו. מקרב קבוצות אלו אפשר שתצמח קבוצה שתפעל לאגד יחדיו ליברלים פרו־ישראליים, שיהיו מעוניינים פחות בביטוי העצמי שמציעות השלוחות של "ג'יי סטריט" (כמו התנגדות לחלק מהמדיניות הישראלית) ויותר באתגר של בניית יחס חיובי כלפי ישראל בקרב עמיתיהם האמריקאים הליברלים. הגוף המתאם יוכל לשמור על מוניטין וכוח גם בזכות האצלת סמכויות לקבוצות החברות בקואליציה, שתאפשר מיקוד אפקטיבי יותר של העברת מסרים. מעבר לסוגיית המבנה הארגוני, את הקרב על התמיכה העתידית של המפלגה הדמוקרטית בישראל חייבים לנהל ולנצח בעזרת תומכים מתוך תומכי המפלגה עצמם.⁴⁶

בהנחה שדעת הקהל האמריקאית כלפי ישראל צפויה להיות במהלך העשורים הקרובים מפולגת מבעבר, על מקבלי ההחלטות בישראל לשקול את ההשלכות האסטרטגיות הנובעות מכך. ניתן לעשות רבות למקסם את התמיכה בישראל בקרב האמריקאים, בין היתר על ידי הכנסת שינויים במדיניות ישראל כלפי שכנותיה. אך מעבר לכך, מנהיגי ישראל חייבים לבחון מה עוד מדינת ישראל יכולה לעשות כדי לחזק את קשריה עם ארצות הברית ו/או לשמר את מעמדה הגיאופוליטי הכולל, מלבד השגת תמיכה מלאה של הציבור האמריקאי בה. האתגר הוא למקסם את התמיכה הציבורית האמריקאית – תחום שניתן לעשות בו עוד רבות – ולאחר מכן לזהות אסטרטגיות גיאופוליטיות ומדיניות אחרות, שיפצו על ירידה הדרגתית אפשרית בתמיכה של הציבור בארצות הברית בישראל.

הערות

- 1 המחברים מודים לרייצ'ל בירמן ולתמר לבקוביץ' על הסיוע המחקרי הרב, ולדניאל מליניאק, ג'סטין לויט וכן לחברי המערכת של **עדכן אסטרטגי** על הערותיהם.
- 2 Scott Wilson, "Democrats Restore to Party Platform Language on Jerusalem", *The Washington Post*, September 6, 2012.
- 3 Rasmussen Reports ביצעו סקרים שבועיים על שאלה זו והעלו כי התמיכה בביטול החוק עלתה באופן עקבי על ההתנגדות לביטולו בהפרש של 10 עד 20 אחוזים.

- ראו: http://www.rasmussenreports.com/public_content/politics/current_events/healthcare/health_care_law
- 4 במאמר זה, העדפנו את התיאור "לטיני" במקום "היספאני" – המועדף בתקשורת הישראלית. בתקשורת האמריקאית, התיאור "Latino" נפוץ יותר ויותר, אם כי יש עדיין שימוש רב ב-"Hispanic", והניסוח הזה כן מקובל.
- 5 Pew Hispanic Center, "An Awakened Giant: The Hispanic Electorate Is Likely to Double by 2030", November 14, 2012, http://www.pewhispanic.org/files/2012/11/hispanic_vote_likely_to_double_by_2030_11-14-12.pdf.
- 6 Pew Forum on Religion & Public Life, "'Nones' on the Rise: One-in-Five Adults Have No Religious Affiliation", October 9, 2012, http://www.pewforum.org/uploadedFiles/Topics/Religious_Affiliation/Unaffiliated/NonesOnTheRise-full.pdf, pp. 9, 14
- 7 Pew Research Center for the People & the Press, "The Generation Gap and the 2012 Election", November 3, 2011, <http://www.people-press.org/2011/11/03/the-generation-gap-and-the-2012-election-3/>
- 8 Amnon Cavari, "Religious Beliefs, Elite Polarization and Public Opinion on Foreign Policy: The Partisan Gap in American Public Opinion toward Israel", *International Journal of Public Opinion Research*, published online January 27, 2012, p. 3.
- 9 CNN/ORC International Poll, November 19, 2012 (conducted November 16-18, 2012), <http://i2.cdn.turner.com/cnn/2012/images/11/19/rel17a.pdf>
- 10 הגיתוח מבוסס על נתונים מסקר פוליטי שערך מכון הסקרים Pew, שפורסם במאמר 2012 ועסק בכמה סוגיות של מדיניות חוץ. המדגם האקראי הארצי כלל 1,503 משתתפים והקיף טלפונים סלולריים וקווים. מרווח הטעות עמד על כ-2.2 אחוזים. למידע נוסף ראו:
- Pew Research Center for the People & the Press, "March 2012 Political Survey", March 3, 2012, <http://www.people-press.org/2012/03/03/march-2012-political-survey>
- אף שהנתונים מעט ישנים, הם עדיין העדכניים ביותר מסוגם, הזמינים לציבור. יתרה מכך, למרות שייתכן שמערכת הבחירות גרמה לשינוי דעות במהלך החודשים האחרונים שלה, בהתבסס על נתוני סקרים בעבר אנו מאמינים שמערכת הבחירות כשלעצמה לא גרמה לשינוי ממשי, שכן דעות בנושא זה נוטות להשתנות אך מעט במשך הזמן. הערה מתודולוגית: כל התוצאות בנוגע לתמיכה בישראל נגזרו באמצעות "גרסיית פרוביט" (המשתנים התלויים היו דיכוטומיים) ודווח אפקט שולי. "תומך בישראל" כולל את אלה המסכימים עם הרמות הנוכחיות של תמיכת ארצות הברית בישראל או סבורים שהיא אינה תומכת בה מספיק. "לא יודע" ואלה הסבורים שארצות הברית תומכת בישראל "יותר מדי" קודדו כאפס. לצורך הניתוח שביצענו לתשובה "יותר מדי", כל שאר התשובות (כולל "לא יודע") קודדו כאפס. בהקשר זה, המשתנה "תומך" כולל הנחה שהתמיכה האמריקאית הנוכחית נתפשת כפרוישראלית. בהינתן שהממצאים "יותר מדי" ו"תומך" שיקפו אחד את השני לכל אורך הדרך, אנו מאמינים שהנחה זו מוצדקת.
- 11 התוצאה מובהקת ברמת $p < 0.001$.
- 12 המספרים עלו ל-14.7 ו-13.9 אחוזים בהתאמה. התוצאות היו מובהקות ברמת $p < 0.001$. הרצנו גרסיות תוך הוספת הפקטורים בנפרד ובמשותף, והשינוי באפקט

- העיקרי היה מינימלי, בעוד שהמובהקות הסטטיסטית נותרה גבוהה ביותר. גם לנטרול האידיאולוגיה היה אפקט מינימלי.
- 13 טבלאות הרגרסיה לכל המגמות הנדונות במאמר זה זמינות אצל המחברים על פי בקשה.
- 14 תוצאה זו מובהקת ברמת $p < 0.001$ ועמידה לשינויים בגיל, הכנסה והשכלה. תדירות ביקורים בכנסייה מפחיתה את הממצא בשני אחוזים, אך מותירה אותו מובהק סטטיסטית.
- 15 ייתכן שהדבר נראה מובן מאליו, אך פעמים רבות יכולים להיווצר פערים על בסיס מספר המשיבים "לא יודע".
- 16 Jonathan Rynhold, "Democrats, Liberals and the American Attitude to Israel and the Middle East", June 18, 2012, Presentation, available at: <http://www.youtube.com/watch?v=JW9for7rZ8I>.
- 17 Cavari, "Religious Beliefs", pp. 5-8, 18. CBS News/New York Times Polls, 1977-1978 (ICPSR 7818), <http://www.icpsr.umich.edu/icpsrweb/ICPSR/studies/7818>
- 19 התוצאות משני הסקרים היו כמעט זהות בנושאים שנדונו כאן, ובאופן כללי הפערים ביניהם היו קלים.
- 20 השאלה הייתה: "יש החושבים שארצות הברית צריכה להקדיש יותר תשומת לב לדרישות הערבים, גם אם הדבר כרוך בעויות כלפי ישראל, בעוד שאחרים חושבים שארצות הברית צריכה להעניק את התמיכה החזקה ביותר שלה לישראל, גם אם בכך היא מסתכנת בחרם נפט ערבי. אם אלו הן שתי האפשרויות היחידות, מה על ארצות הברית לעשות: להקדיש יותר תשומת לב לדרישות הערבים או להעניק את התמיכה החזקה ביותר שלנו לישראל?"
- 21 Pew Forum on Religion & Public Life, "Nones' on the Rise: One-in-Five Adults Have No Religious Affiliation", p. 13.
- 22 בהתבסס על הניתוח שלנו לנתוני Pew. הגיל הכולל הממוצע של האמריקאים נמוך יותר, בעיקר משום שהוא כולל גם בני פחות מ-18 (גיל ההצבעה בארצות הברית) – קבוצה שלא נכללת בסקרים.
- 23 מצאנו כי הסבירות שפרוטסטנטים יתמכו בישראל הינה 11 אחוזים יותר מאשר לאמריקאי הממוצע, אם כי כאשר מנטרלים את משתני הזהירות המפלגתית, הגיל, ההשכלה וההכנסה, המספר יורד לשישה אחוזים. לאלה שהגדירו עצמם כנוצרים ש"נולדו מחדש" הסבירות שיתמכו בישראל היתה 13 אחוזים ותשעה אחוזים יותר מהאמריקאי הממוצע. לאחר נטרול המשתנה של תדירות הביקור בכנסייה, המספרים ירדו באחוז אחד עד שני אחוזים, אך נותרו מובהקים סטטיסטית.
- 24 תוצאה זו מובהקת מאוד ($p < 0.001$). כאשר נטרלנו את תדירות הביקורים של המשיב במקום התפילה שלו, הממצא נותר עם מובהקות גבוהה, למרות שהמספר ירד מתחת ל-17 אחוזים.
- 25 מבחינה סטטיסטית, תוצאות אלו נותרות עמידות לנטרול זהות המפלגתית, הגיל, ההשכלה וההכנסה. עם זאת, האחוזים יורדים בכמה נקודות כאשר גורמים אלה לא מנטרלים.
- 26 לפי נתוני לשכת מפקד האוכלוסין של ארצות הברית, 54 אחוזים מהאוכלוסייה הלטינית שנדגמה, שנולדה מחוץ לגבולות ארצות הברית, הגיעה במקור ממקסיקו: Pew, "Hispanic Vote to Double", נספח B.
- 27 U.S. Constitution, Amendment XIV, Section 1.

- 28 Pew Hispanic Center, "An Awakened Giant: The Hispanic Electorate Is Likely to Double by 2030", p. 6.
- 29 הנתונים על שנת 2011 מבוססים על הערכות של לשכת מפקד האוכלוסין של ארצות הברית: <http://www.census.gov/popest/data/national/asrh/2011/tables/NC-EST2011-03.xls>. הנתונים לשנים 1992 ו-2000 מבוססים על הערכות של לשכת מפקד האוכלוסין של ארצות הברית: <http://www.census.gov/popest/data/national/totals/1990s/tables/nat-srh.txt> (released January 2, 2001).
- 30 המחקר המקיף ביותר עד היום בנושא זה הוא: Matt A. Barreto, Gary M. Segura, "Familiarity, Commonality, Attitudes and Perceptions of Latinos toward US Jews and Issues of Concern to the Jewish Community in Five US Cities: A Project of the AJC – Findings and Analysis", American Jewish Committee/Latino Decisions, April 11, 2012, http://faculty.washington.edu/mbarreto/ld/ajc_final.html. המחקר מצא שלטינו-אמריקאים רבים השיבו "לא יודע" כאשר נשאלו האם תמיכת ארצות הברית בישראל גבוהה מדי, הולמת או נמוכה מדי. בקרב הלטינו-אמריקאים, אלה עם ההכנסה וההשכלה הגבוהות יותר ואלה שהיו דור שלישי בארצות הברית היו בעלי הסבירות הרבה ביותר לתמוך בישראל. עם זאת, הסקר העלה חששות מתודולוגיים: ייתכנו אפקטים של מסגור, שכן התשובות "לא יודע" היו רבות יותר (52 אחוזים) בהשוואה להיספאנים בסקר Pew (16 אחוזים) שענו על אותה שאלה. ייתכן שמקבץ השאלות הראשונות, שהתמקדו ביהודים ואנטישמיות, הפך את המשיבים לזהירים מהרגיל במענה לשאלות על ישראל. בנוסף, בחירה של לטינו-אמריקאים מחמש ערים, שארבע מתוכן הן בעלות אוכלוסייה יהודית גדולה למדי, אינה יכולה להיות מדגם מייצג של לטינו-אמריקאים בארצות הברית כולה. עקב חששות אלה, לא השתמשנו כאן בנתונים אלה.
- 31 דוגמאות לכך הן התוכנית "Celebrate!" של "הליגה נגד השמצה", ו-"Grupo de Trabajo de Líderes Judíos Latinoamericanos" של "הוועד היהודי האמריקני".
- 32 תוצאה זו מובהקת ברמת $p < 0.05$. כאשר לוקחים בחשבון גורמים אלה, אפרו-אמריקאים ואסייתים-אמריקאים לא שונים סטטיסטית מלבנים.
- 33 מובהק ברמת $p < 0.05$. להכללת דיווח עצמי על אידיאולוגיה לא הייתה השפעה על התוצאות.
- 34 מובהקות גבוהה ($p < 0.001$), גם בנטרול גורמים דמוגרפיים אחרים.
- 35 ראו לדוגמה הסרטון מתוכנית הטלוויזיה "ארץ נהדרת", 23 בינואר 2012, <http://vimeo.com/35660324>. גם סרטונים נוספים של אותה סדרה זמינים באתרי אינטרנט.
- 36 Steven M. Cohen, Ron Miller and Jacob B. Ukeles, *Jewish Community Study of New York: 2011 – Comprehensive Report*, New York: UJA Federation of New York, June 2012, p. 19, <http://www.ujafedny.org/jewish-community-study-of-new-york-2011/>. בנוסף לחמשת הרובעים של ניו יורק, סקר הדוח את האוכלוסייה היהודית בלונג איילנד ובמחוז וסטצ'סטר. הסקר לא כלל יהודים במחוז רוקלנד של ניו יורק, בניו ג'רזי או בקונטיקט.
- 37 נתוני יסודי עדכניים על אוכלוסיית היהודים בכלל ארצות הברית אינם זמינים. בעקבות ביקורת על הסקר הארצי של האוכלוסייה היהודית שנערך בשנים 2000–2001, החליט ארגון הפדרציות היהודיות של צפון אמריקה לא לבצע את המחקר הקבוע של העשור ב-2011. החלטה זו השתנתה מאז, לאחר שארגון הפדרציות קיבל מענק מותנה בסך מיליון דולר לבצע מחקר נוסף. אם היא תצליח לגייס מיליון דולר נוספים עד ספטמבר

- 2013, ייצא המחקר לדרך. בכל מקרה, התוצאות הסופיות של המחקר החדש לא יהיו זמינות בשנים הקרובות. למידע נוסף ראו:
Helen Chernikoff, "New National Jewish Population Survey in the Works", *The Jewish Week*, November 13, 2012, <http://www.thejewishweek.com/news/breaking-news/new-national-jewish-population-survey-works>; Gary Rosenblatt, "How Many U.S. Jews, And Who Cares?", *The Jewish Week*, October 25, 2011, http://www.thejewishweek.com/editorial_opinion/gary_rosenblatt/how_many_us_jews_and_who_cares
Cohen et al., *Jewish Community Study of New York*, p. 121. 38
היו שקראו לאורתודוקסיה המודרנית למלא תפקיד גדול אף יותר. ראו: 39
Gary Rosenblatt, "A Community Pulling Apart?" *The Jewish Week*, June 12, 2012, <http://www.thejewishweek.com/editorial-opinion/gary-rosenblatt/community-pulling-apart>
Cohen et al., *Jewish Community Study of New York*, pp. 214-216, 218-220, 224. 40
כפי שפורט במחקר, לחסידים ולליטאים של ניו יורק פרופיל דמוגרפי שונה למדי. לליטאים (שנקראים "yeshivish" במחקר) יש שיעורי לידה דומים לחסידים, אך רמות גבוהות יותר באופן משמעותי של הכנסה והשכלה. גם רמות הקשר של הליטאים לישראל גבוהות יותר מאשר של החסידים, אם כי רמות הקשר של החסידים, למעט הכתות האנטי־ציוניות כמו חסידי סאטמר, גבוהות למדי. שם, עמ' 224.
"The City Vote, Precinct by Precinct", *The New York Times*, November 23, 2012, <http://www.nytimes.com/interactive/2012/11/24/nyregion/the-city-vote-precinct-by-precinct.html> 41
Ron Kampeas, "Fighting over Every Percentage Point: Arguing about the Jewish Vote and Exit Polls", *Jewish Telegraphic Agency*, November 7, 2012, <http://www.jta.org/news/article/2012/11/07/3111381/fighting-over-every-percentile-arguing-about-the-jewish-vote-and-exit-polls> 42
ייתכן שהמקור הטוב ביותר למעקב אחר מגמות אלו לאורך זמן הוא דרך מכון "גאלופ": 43
Elizabeth Mendes, "Americans Continue to Tilt Pro-Israel", *Gallup* website, March 2, 2012, <http://www.gallup.com/poll/153092/Americans-Continue-Tilt-Pro-Israel.aspx>
44 איתמר אייכנר, "אילון שב ממסע בארה"ב וייפגש עם השר שהדיחו", **ידיעות אחרונות**, 11 בדצמבר 2012, <http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4318514,00.html>
45 למחקר המוביל על האופן שבו אזרחים חסרי מידע מגבשים דעות פוליטיות והחלטות פוליטיות, ראו:
Samuel L. Popkin, *The Reasoning Voter: Communication and Persuasion in Presidential Campaigns*, Chicago: University of Chicago Press, 1991 and 1994.
46 אפילו הקול המוביל בימין האמריקאי (מנהל "נוצרים מאוחדים למען ישראל") טען שניסיון לשכנע ליברלים כדאי שייעשה על ידי ליברלים. ראו:
David Brog, "The Failure of the American Jewish Left", *The Middle East Quarterly*, vol. 20, no. 1, 2013, <http://www.meforum.org/3358/american-jewish-left>.